

F. Ítéltábla
17.Pf.20.174/2014/4.

A F. Ítéltábla a Nemesszeghy Ügyvédi Iroda (fél címe) által képviselt felperes neve felperesnek, dr. Nagy József Gyula ügyvéd (fél címe 1) által képviselt Márianosztrai Fegyház és Börtön (alperes címe) alperes ellen közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított perében a B. Törvényszék 2013. december 12. napján meghozott 21.P.21.436/2012/47. számú ítélete ellen a felperes részéről 48. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A F. Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 18.000 (Tizennyolcezer) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 45.000 (Negyvenötezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes az alperesi BV intézetben töltötte szabadságvesztés büntetését. Fegyelmi vétség miatt 2011. december 12. napján fogdazárkába helyezték, amelyet a biztonsági elkülönítés szabályai szerint hajtottak végre. A felperes a fogdabüntetés megkezdésekor a fogdaraktárba helyezte 1 db Sharp típusú televízióját, a hozzátartozó távirányítóval, amelyet az alperes másodlagos letétként kezel. A letétbe helyezett tárgyakat a 32-51/9/2012. számú letétszelvényen felsorolták és azt a letétkezelő átvette. A tárgyakat az egyéb letéti tárgyak között őrizték.

A fogdába a felperes csak néhány személyes tárgyat vihetett magával. További ingóságait egy zsákba tették, a zsákot átkötötték, számozott kartonnal látták el és külön zárható helyiségbe tették. A fogdabüntetés letelte után, 2011. december 23. napján a felperes ebből a zsákból személyes használati tárgyait az alperes dolgozóinak jelenlétében átvette. Az átvételkor nem jelezte, hogy egyes ingóságai hiányoznak. S.R. zászlós 2011. december 23-án jelen volt a felperes fogdából történő kihelyezésekor, előtte sem kifogásolta a felperes vagyontárgyainak hiányát.

A felperes a fogdából történő kihelyezést követően zárvatársainak sem jelezte

egyértelműen, hogy a vagyontárgyai hiányoznak, csak 2012. január 24. napján élt kárigény bejelentéssel. Az általa készített lista szerint elveszett 1 db zöld katonai málhazsák, 4 pár fekete frottír zokni, 3 pár bokszer alsó, 1 db szürke színű digitális Panasonic rádió és fülhallgató, 2 db fekete pamut atléta, 1 db fekete rövidnadrág, 1 pár fekete velúr NIKE cipő és 4 db könyv, valamint távirányítóba való Sony elemek és fehér póló.

Az alperesnél a felperes bejelentése alapján 32-51/2012. szám alatt folytatták le a kártérítési eljárást. Az intézet parancsnoka a 2012. március 20. napján kelt határozatával a felperes kárigényét elutasította. Ezzel a határozattal a felperes nem értett egyet és 2012. március 27. napján új eljárást kezdeményezett, amely 32-51/52/2012. szám alatt folyt. Kárigényét az alperes a 2012. június 13. napján kelt határozatával ismét elutasította.

A felperes keresetében azt kérte, hogy a bíróság a Ptk. 349. § (1) bekezdése, a 339. § (1) bekezdése alapján kötelezze az alperest 62.500 forint vagyoni és 500.000 forint nem vagyoni kárának megtérítésére. Keresetének ténybeli alapjaként arra hivatkozott, hogy a fogdába történő elhelyezésekor az alperesnél letétbe tett 62.500 forint értékű személyes vagyontárgyai elvesztek, ezáltal vagyoni kára keletkezett. 2012. február elejéig a szükséges ruhaneműket nem tudta pótolni, zárkatársaitól kellett kölcsönkérni. Ez megalázó volt számára, és nem vagyoni kárt eredményezett.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Állította, hogy a fogdába vonulásakor a felperes csak a televíziót és a távirányítót helyezte másodlagos letétbe. A kialakult gyakorlat szerint egyéb személyes vagyontárgyait zsákba tette és az a fogdabüntetés tartama alatt egy erre a célra kialakított raktárban volt. A fogdából történő kihelyezését követően a felperes a zsák tartalmát megvizsgálta, de nem jelezte, hogy bármilyen vagyontárgya hiányzik, csak egy hónappal később érvényesített kárigényt. A felperes kárigényének részletes kivizsgálása eredményeként sem lehetett megállapítani, hogy a felperes vagyontárgyai a fogdában való tartózkodásának időtartama alatt elvesztek és ezáltal kár érte.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes keresetét elutasította. Azt vizsgálta, hogy az alperes közigazgatási jogkörben okozott-e kárt a felperesnek, megállapítható-e az alperes részéről elkövetett jogellenes magatartás vagy mulasztás. A felperesnél jelentkezett-e kár, és a kár, valamint az alperes jogellenes magatartása közötti okozati összefüggés fennáll-e.

A közigazgatási jogkörben okozott kár érvényesítésének speciális feltétele a rendes jogorvoslat igénybe vétele. A felperes által állított kár elhárítására alkalmas eljárás azonban nem volt. A per elhárítása céljából az előzetes kártérítési eljárást a felperes igénybe vette.

A felperes vagyoni kárigényének elbírálásánál az elsőfokú bíróság annak a ténynek tulajdonított jelentőséget, hogy a felperes a kárigények bejelentésére rendszeresített

formanyomtatványt csak 2012. január 27. napján, tehát a fogdából történő kihelyezését követő egy hónappal töltötte ki. A kártérítési eljárás során a felperes fogdából történő kihelyezésekor jelenlévő tiszt pedig úgy nyilatkozott, hogy a felperes nem jelezte neki, hogy a letétbe helyezett holmijaiból hiányoznak.

A felperes állította, hogy az első alkalommal leadott, az elveszett holmijait tartalmazó lista elveszett. A kártérítési eljárás iratanyagából a bíróság megállapította, hogy az iratok között mindkét, a felperes által készített lista megtalálható, de azokon nincs dátum. Ezért nem volt megállapítható, hogy a felperes a listákat mikor adta le, illetve az sem, hogy ennek során az alperes mulasztott-e.

A felperes bizonyítási indítványa alapján az elsőfokú bíróság kihallgatta a felperes zárvatársait, **C.M.-t**, valamint **Sz.Cs.-t**. A tanúk közül a zárkafelelős úgy nyilatkozott, hogy a fogdából történő kihelyezését követő rövid idővel a felperes jelezte, hogy egyes holmijai hiányoznak. Arra azonban nem tudott nyilatkozni, hogy a felperesnek a fegyelmi büntetést megelőzően milyen személyes holmijai voltak, és azok közül melyek hiányoztak.

Sz.Cs. a felperes zárvatársa tanúvallomásában csak azt a felperesi állítást tudta megerősíteni, hogy a felperes rendelkezett cipővel és fehérneművel, valamint a felperes hiányolta a holmijait a fogdabüntetés után. Arra azonban a tanú nem tudott nyilatkozni, hogy a fogdába történő elhelyezést megelőzően a felperes milyen személyes holmikkal rendelkezett.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a perben vagyoni kárigénye érvényesítéséhez a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az általa állított vagyontárgyak a zárkába helyezést megelőzően a birtokában voltak és azokat az alperesnek átadta őrzésre. Ezt az állítását a felperes nem tudta bizonyítani. Ezért a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján nem volt megállapítható, hogy a felperest vagyoni kár érte.

Miután vagyoni kárának bekövetkezését nem tudta bizonyítani a felperes, ezért az ugyanazon ténybeli alapon érvényesített nem vagyoni kárigénye sem lehet alapos. Ezen indokok alapján az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezett. Fellebbezésében azt kérte, hogy az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg és keresetének megfelelően kötelezze az alperest vagyoni és nem vagyoni kártérítés megfizetésére. Másodlagosan a bizonyítási eljárás nagymértékű kiegészítésének szükségessége miatt az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta.

Fellebbezésében arra hivatkozott, hogy az elsőfokú eljárás során tanúként kihallgatott zárvatársa tanúvallomásában bizonyította a felperesnek azt az állítását, hogy vagyontárgyainak hiányát a fogdából történő kihelyezést követően a zárkában azonnal jelezte.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az előterjesztett bizonyítási indítványait nem

teljesítette.

Indítványozta a felperes, hogy kötelezze a bíróság az alperest azon adat bejelentésére, hogy 2011. december 23. napján, a zárkából történő kihelyezésekor ki volt az a hét fogvatartott, aki a felperessel egy időben került ki a zárkából. Ezek a személyek ugyanis tanúként történő kihallgatásuk esetén tudnák bizonyítani, hogy a felperes a kihelyezés időpontjában azonnal jelezte személyes holmijainak hiányát. Ezáltal cáfolta volna azt az alperesi állítást, hogy kárigényét csak 2012. január 24. napján jelentette be.

Az elsőfokú eljárásban kérte azt is, hogy az alperes adja meg azon személyek névsorát, akik 2011. december 12. napján, a felperes fogdába történő elhelyezésekor vele egy zárkában voltak. Ezek a személyek ugyanis tanúkénti kihallgatásuk során bizonyítani tudták volna azt az állítását, hogy milyen személyes holmikkal rendelkezett a fogdába történő elhelyezésekor és ebből következően milyen vagyontárgyakat helyezett letétbe.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a felperes bizonyítási indítványa alapján tanúként idézte a tárgyalásra a felperes nevelőjét, **J.I.-nét**, aki a tárgyaláson nem jelent meg. Annak ellenére, hogy a felperes ismételten kérte a tanúkénti kihallgatását, az újabb tárgyalásra az elsőfokú bíróság már nem idézte. A tanú kihallgatásával pedig a felperes tudta volna bizonyítani, hogy a fogdából történő kihelyezése után azonnal jelezte hiányzó vagyontárgyait.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével, helyesen állapította meg és helyes az a jogi álláspontja is, hogy a felperes a perben nem bizonyította vagyoni és nem vagyoni kárának bekövetkezését.

Az ítéletábra ezért az elsőfokú bíróság ítéletét - annak helyes indokaira történő utalással - a Pp. 254. § (3) bekezdés alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezésében foglaltakkal összefüggésben csak utal arra az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság helyesen értékelte a felperes zárvatársának, **Sz.Cs.-nek** a tanúvallomását (44. sorszám alatti jegyzőkönyv 4. oldal). Az, hogy a tanú megerősítette a felperesnek a holmijai eltűnésére vonatkozó előadását, még nem elegendő a felperes kereseti tényállításának bizonyítására. A felperest ugyanis annak bizonyítása terhelte, - az elsőfokú bíróság által helyesen kifejtett álláspont szerint - hogy ténylegesen milyen vagyontárgyak voltak a birtokában a fogdába való elhelyezésekor, és ezen vagyontárgyak közül melyek veszték el a felperes fogdában tartózkodásának időtartama alatt.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor mellőzte a felperesnek azon személyek tanúkénti kihallgatására irányuló bizonyítási indítványát, akik együtt voltak vele a fogdáról történő kihelyezése során, valamint akik vele egy zárkában voltak akkor, amikor a fogdába került.

Az alperes ugyanis az előzetes kártérítési eljárás során több személyt meghallgatott, - így H.J.-t, M.Sz.-t, M.P.-t, K.L.-t és K.Gy-t - akik a felperes zárvatársai voltak, illetve akiket vele egy időben helyeztek ki a fogdából. A kihallgatott személyek közül senki nem erősítette meg a felperesnek azt az előadását, hogy a fogdából történő kihelyezése alkalmával azonnal hiányolta a letétbe helyezett holmijait (32. szám alatti iratban lévő meghallgatási jegyzőkönyvek). Nem várható, hogy tanúkénti kihallgatásuk során a felperes előadását megerősítő tanúvallomást tennének ezek a személyek. Az alperesi képviselőnek azon előadására tekintettel pedig (46. sorszám alatti jegyzőkönyv 3. oldal), hogy nem egyszerre történik valamennyi zárkában elhelyezett személy kihelyezése, a bizonyítási indítvány nem is célravezető.

Az alperes által lefolytatott előzetes kártérítési eljárás során megtörtént a felperes nevelőjének, J.I.-nének a meghallgatása is (32. sorszám alatt csatolt iratok). Nyilatkozata annyit tartalmaz, hogy részére a felperes több alkalommal jelezte: a fogdáról történő kihelyezése során nem kapta meg a személyes tárgyait, de konkrétan nem sorolta fel a nevelőnek, hogy milyen vagyontárgyai hiányoztak. A nevelő tanúkénti kihallgatása azért szükségtelen, mert ennél részletesebb tartalmú tanúvallomás nem várható tőle.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján a teljes személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli, illetve a Pp. 239. §. alapján alkalmazandó Pp. 86. § (3) bekezdése és 78. § (1) bekezdése alapján a felperes köteles az alperes ügyvédi munkadíj formájában felmerült másodfokú perköltségének megfizetésére, melynek mértékét az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján állapította meg.

Budapest, 2014. november 26.

Dr. Baloginé dr. Faiszt Judit
a tanács elnöke

Nyíróné dr. Kiss Ildikó
előadó bíró

Dr. Pusztai Anita
bíró